

HAYATI YAKALAMAK

Eski bir gramfonun sesinde duyarsın hayatı. Rüzgârın ıslığında, yaprakların hışırtısında hissedersin. Gökyüzüne doğru süzülen bir uçurtmanın rengarenk kuyruğu hissettirir sana yaşamın içinde olduğunu. Kalemin birinden kelimeleri toplarken gözlerinle farkına varırsın nefes aldığını. Dumanı tüten bir kahvenin kokusunu içine çekerken veya cama vuran yağmur damlacıklarını izlerken görürsün. Bir çiçeğin eşsiz kokusunu duyduğunda hatırlarsın daima hayatın peşinden koşmak zorunda olduğunu. Kararlı adımlarla ilerlediğin de olur; ayaklarının geri geri gittiği de. Denizlerdeki dalgalar gelip giderken sana doğru ya da yanına ulaşmak üzere olan bir kedi yön değiştirdiğinde anlarsın hayata daima temkinli yaklaşman gerektiğini. Kimseye teslim olamayacağını, hiçbir zaman sonsuz güven duyamayacağını. Hayatta kalmak istiyorsan daima tetikte olman gerektiğini.

Kafamda bu düşünceler dolaşırken adım atıyorum ıssız ve ıslak bir sokağa. Üstümde yağmurluğum, elimde şemsiyem. İlerliyorum. Aklımda düşünceler gezinirken, sokakta benden başka kimsenin olmadığını görüyorum. Kafam bu kadar doluyken sokağın böylesine yalnız olması etkiliyor beni. Hayat işte diye geçiriyorum içimden daima zıtlıkları bir arada bulundurur. O sırada fark ediyorum hayat hakkında düşünmeyi ne kadar çok sevdiğimi. Ve devam ediyorum düşünmeye. Birden nefes almanın ne kadar anlamsız olduğunu anlıyorum. Sonunda yaşamın sona ereceğini bile bile yaşamaya devam etmenin gereksizliğini düşünüyorum. Güzel bir hayat uğruna neler çektiğimizi görüyorum.

Sıfırdan başlıyoruz hayata adım atmaktan yoksun bir şekilde. Konuşmayı öğrendiğimizde seviniyor etrafımızdakiler. Aradan biraz zaman geçiyor, okumayı sökmemiz bekleniyor. Sonra akademik başarımızı arttırmamız, iyi okullar kazanmamız. Eğitim-öğretim hayatımız bitse de hayat bize dersler vermeyi bırakmıyor. Kitaplarla, kalemlerle yaşıyoruz. Önümüze hep yeni hedefler koyuyor. Birine ulaştığımızda tadını çıkaramadan, ötekini kovalamaya başlıyoruz. Ve ömrümüz böylece tükeniyor. Hep kovalıyoruz hayatı, hiç yakalayamayacağımızı bilsek bile. Yorulsak da koşuyoruz sıkılsak da durmuyoruz.

Tenime değen rüzgar içimi ürpertiyor. Alıp götürmesin diye daha sıkı sarılıyorum şemsiyeme. Üzerine bastığım yaprağın çıtırtısını duyuyorum. Sonbaharı hissediyorum yüreğimin en derinlerinde. Aklım mevsimlere kayıyor. İnsan ömrünün aşamalarına benzetiyorum onları. İlkbahar nasıl hayatı getiriyorsa doğaya, leylekler de bizleri getiriyor dünyaya. Baharda açan çiçekler gibi açıyor yüzümüzde gülücükler. Cıvı cıvı öten kuşların seslerine karışıyor kahkahalarımız. Ardından yaz geliyor, ısınıyor dünya. Hayatta bizi terletmeye başlıyor yavaş yavaş. Hem en güzel günlerimizi yaşıyoruz, hem de hayatı öğrenmeye başlıyoruz. Sonra sıra sonbahara geliyor. Bazen güneşli, bazen fırtınalı günler geçiriyoruz. Edindiğimiz tecrübelerle olgunlaşan yapraklarımız bir bir dökülmeye başlıyor. Çırılçıplak kalmaya hazırlanıyor dallarımız. Ve uzaktan da olsa görünüyor kış. Her birimiz kuru bir ağaç gibi durmaya çalışıyoruz toprağın üzerinde. Ama sabırsız toprak çok geçmeden içine çekiyor bizi. Her şeyimizi ardımızda bırakarak gidiyoruz. Hayatın peşinden koşarak, onu yakalayamadan geçirdiğimiz günlerin pişmanlığını bile yaşamaya vakit bulamadan, kanatlanıyoruz gökyüzüne doğru. Uğruna ömrümüzü harcadığımız her şey geride kalıyor. Hayat henüz yakalayamamışken kayıp gidiyor ellerimizden. Ve anlamakta geç kaldığımız bir şeyin farkına varıyoruz. Hayatı hiçbir zaman yakalayamayacağımız gerçeği nihayet dank ediyor

kafamıza. Peşinden koşup durmak yerine onu yaşamamız gerektiğini anladığımızda çok geç kalmış oluyoruz.

Üstümde hissettiğim ağırlıkla sıyrılıyorum düşüncelerden. Etrafıma bakıyorum hızla. Bu ıssız sokakta yalnız olmak korkutuyor beni. Gözlerim, etrafı tararken bir evin girişinde takılı kalıyor. Kapının önündeki merdivenlerde oturmuş kız çocuğunu görmem fazla zaman almıyor. Kızı incelemeye başlıyorum. Çok geçmeden fark ediyorum ayağındaki terlikleri, üstündeki yırtık kazağı. İmkânı varmış gibi daha da çok çekiyor ayaklarını kendine. O zaman anlıyorum yağmurdan korunmak için girdiğini apartman girişine. Kafamı kaldırdığımda göz göze geliyoruz bu küçük kızla. Ürkek bakışlarla karşılaşınca ne yapacağımı şaşırıyorum. Bu güzel çocuk fark ediyor nasıl davranmam gerektiğini kestiremediğimi. Ardından sıcak bir gülümseme gönderiyor bana. Karşılık verirken anlıyorum biraz önce aklımdan geçenlerin ne kadar yanlış olduğunu. Hayatın onu görmemiz için gizlendiğini, bazen bir çocuğun gülümsemesinde bile yakalanabileceğini.

ÖZGE BAYAT